

IEDEREEN BAVO

IEDEREEN BAVO

JOERI COOLS

2022

Beefcake Publishing

'Bier is het onomstotelijke bewijs dat God van ons houdt en wil dat we gelukkig zijn.'

Benjamin Franklin, Amerikaanse politicus,
uitvinder en auteur, omstreeks 1770

Voorwoord

Gent... Ik rijd er graag doorheen met mijn taxi.

's Morgens, op weg naar mijn eerste klant. 's Avonds, op weg naar mijn laatste klant.

Op elk uur van de dag zoef ik door de prachtige historische stad.

Een jongeman ben ik niet meer. Ik word bijna vijftig, maar zoiets is uiteindelijk maar een getal. Mijn ouder wordende hart klopt in een jeugdig ritme. Mijn dagelijkse taxiritten doorheen de stad brengen mij immers vaak dichterbij studenten en jongeren. Studenten doen mij glimlachen, omwille van de herinneringen aan de tijd in Gent die ik heb verzameld tijdens mijn rebels studentenleven. Het maakt me des te gelukkiger dat mijn oudste zoon nu ook deel uitmaakt van deze levendige, jonge groep.

Onbewust brengen al die jongeren een ode aan deze prachtige veelzijdige stad, door de kracht waarmee zij diezelfde stad beleven en omarmen.

Bij elke rit door de stad mag ik daarvan getuige zijn, zalig is dat.

's Morgens zie ik die enkele feestvierders die waggelend huiswaarts keren of op zoek gaan naar dat ene café dat nog open is. De allerlaatsten weten vaak zelfs niet meer van welke parochie ze zijn. Maar dat is niet nodig want hun kameraden zorgen er wel voor dat ze voor hun ladderzatte collega een slaapplek vinden. Ik lach die enkelingen vaak toe, en meestal lijken zij dat nog te waarderen ook. In ruil voor die glimlach zingen zij al eens een lied of roepen ze mij na. Alsof ze mij aan-

moedigen, als supporters, om mij naar de zege te schreeuwen. Dat alles zie ik gebeuren, elke morgen opnieuw.

Zo was het alleszins dagelijkse kost vóór het coronatijdperk. Wanneer ik dit boek schrijf, liggen de zaken al meer dan een jaar anders: geen ongeplande feestelijke nachten meer, maar een stad die er tijdens de nachten stil en verlaten bij ligt, elk verhaal moet nog geschreven worden. Die drang naar dat feestgedruis is groot onder de jongeren en dat laten de studenten maar al te graag merken – een drang die soms al eens uitmondt in onstuimigheid.

Ik zoef langs de studentenbuurt en ik besef zéér goed wat er vanavond niet zal gebeuren. Ze zullen het niet op een zuipen zetten, sommigen zullen zich er nu zelfs geheel van onthouden om ook maar iets te drinken. Ze zullen niet dansen, springen, vliegen, duiken, vallen, opstaan en weer doorgaan. Ze zullen evenmin de liefde van hun leven ontmoeten – sommigen misschien wel maar niet iedereen zal dat geluk mogen proeven, niet zoals in een normale studentenperiode zonder het beest Corona/Covid-19.

Dat heerlijke schouwspel van vroeger mis ik nu elke dag. Groter dan voor het coronatijdperk is het besef dat de jongeren een onmisbaar deel zijn van Gent. Ze zijn ook als gevolg van mijn job een deel van mijn leven geworden, zonder de studenten is Gent hetzelfde niet meer, zonder de studenten is Gent niet compleet en is alles anders.

De coronacrisis legde het studentenleven volledig lam, het werd stil en leeg in de stad.

De ontmoetingen met luidruchtige, aangeschoten studenten in mijn taxi lijken tot een ver verleden te behoren. We zien elkaar niet meer, hoewel ik dagelijks door de studentenbuurt rijd... Het was ooit anders, helemaal anders.

Maar wees gerust, niks is voor eeuwig... Dat blijkt ook nu weer. Op het Sint-Pietersplein verschenen de eerste krijtcirkels van het land: een schitterend idee, een uitnodiging om opnieuw naar buiten te komen. Het studentenleven begint daardoor weer lichtjes te bruisen.

Opnieuw zie ik studenten, opnieuw ontmoet ik jongeren in mijn taxi en opnieuw ga ik spontaan glimlachen. Heel voorzichtig, té zeer bevreesd voor het tijdelijke karakter, maar intussen geniet ik toch ten volle van deze beloftevolle momenten.

Het sociale leven is een onlosmakelijk deel van het studentenleven, het ene kan niet zonder het andere. Jongeren en studenten maken Gent opnieuw volledig.

Ik huil niet mee met de klagende wolven want ik wil de jongeren blijven ontmoeten. Ontmoeten op uitbundige en enthousiaste wijze als voorheen.

Gent zal ooit opnieuw bruisen, daar ben ik zeker van. Als ik door de Overpoortstraat en over het Sint-Pietersplein rijd en ik naar de jongeren, kijk weet ik dat het goedkomt. Het komt goed met ons allemaal, want hier in Gent leeft het meest ontembare volk!

Joeri Cools
juni 2021

'Na een overwinning verdien je bier. Na een nederlaag heb je het nodig.'

Napoleon Bonaparte, Franse keizer en generaal,
omstreeks 1800

Hoofdstuk I

Een heilige met een abdij

*De heilige Bavo afgebeeld met twee van zijn vaste attributen:
het zwaard en de valk (foto: Hilde Buyse)*

Jullie kennen me natuurlijk allemaal als Bavo. De grootste kerk van ons bisdom, de kathedraal in Gent, is naar mij genoemd. Maar velen weten niet eens dat ik aanvankelijk ‘Allowin’

heette. Er zijn mensen die zeggen dat een naam betekenis heeft. Voor mij geldt dat zeker.

‘Allowin’ betekent ‘geld of winstbejag’. In 586 werd ik geboren in een familie van graven en edellieden, al snel gedroeg ik me ook als edelman. Als kind al had ik best een lastig en moeilijk karakter, ik schreeuwde naar iedereen die mijn pad kruiste, en ik zocht de problemen op. Ik was wat je zou noemen een verwend nest. En met de jaren werd ik er niet makkelijker op. Als edelman hield ik van drank- en vreetpartijen, ik tooide me met de duurste stoffen en de fijnste juwelen. Ik stroopte de wouden af in een onophoudelijke roes van jagen en doden. Soms word ik vandaag nog met een valk afgebeeld, de vogel die ik bij me droeg om prooien tot mij te brengen. Maar die valk, eigenlijk stelt dat goed mijn eerste leven voor: ik was immers zelf het grote roofdier.

En ik maakte het nog bonter. Toen ik geld nodig had om mijn dure leventje te blijven bekostigen, verkocht ik een trouwe bediende als slaaf en streek het geld op. Misschien heb ik daar wel het meeste spijt van. Veel later las ik in het evangelie over Judas. Deed hij dat ook niet, mensen verkopen voor enkele zilverlingen?

Ik dacht alles onder controle te hebben en onbezorgd en onbesuisd doolde ik verder door mijn wilde leven. Maar het noodlot sloeg toe. Heel onverwacht stierf mijn vrouw, de enige die ik oprecht liefhad. Mijn wereld stortte in en ik werd hopeloos van verdriet. Vandaag zouden mensen zeggen dat ik in een depressie verzeilde, maar dat woord kende men niet. Men bestempelde mij als een krankzinnig geworden gek, verteerd door verdriet.

En toen wandelde Amandus mijn leven binnen, zijn woorden waren als zachte balsem die mijn donkere ziel genas. Hij beweerde dat niemand een ‘hopeloos geval’ is. Hij predikte over hoop en over het leven. Rotsvast geloofde Amandus dat, wat je vroeger ook allemaal hebt uitgespookt, Jezus altijd bereid is om opnieuw met jou te beginnen. Ik, die dacht verdoemd te zijn, kreeg door Amandus opnieuw een beetje grond onder mijn wankele voeten. Voorzichtig geloofde ik dat het leven toch mooi was om geleefd te worden, als het maar in het teken van liefde staat. En het vele kwaad dat ik aanrichtte, probeerde ik goed te maken.

Ik verkocht mijn bezittingen en gaf de opbrengst aan de armen.

Ik trok weg om een nieuw leven te beginnen en kwam in Gent terecht, waar ik in één van de eerste abdijen in dit land een monnik werd. En... mijn naam veranderde in ‘Bavo’, wat ‘geliefde’ betekent.

Maar in het klooster vond ik ‘het’ niet. Ook het kloosterleven kan een makkelijk leventje worden, geleefd tussen enkele veilige muren. Aan de abt, de overste van het klooster, vroeg ik om de abdij te verlaten. Ik verliet het grondgebied van de abdij, stak de rivier over naar het noorden en dwaalde rond tot in het Waasland, waarna ik uiteindelijk terechtkwam in een plaats dat vandaag Mendonk heet.

Ik vond er een holle boom om te schuilen en dat werd mijn huis. Ik had er een steen en ik gebruikte het als hoofdkussen. Ik ontdekte er dat de stilte spreekt en dat je Gods stem in die stilte kunt horen. Ik werd er schatrijk, juist door arm te zijn. Ik was een machtig man in de ogen van anderen, vreemd genoeg door me kwetsbaar en zwak op te stellen. Zonder dat bewust na te

streven, bekeerden velen mensen zich in Mendonk tot het christendom door mij en ze maakten rijmpjes:

Sint-Bavo, die zijn schatten zwaar,
Zijn goed, zijn wapenen, zijn boeken
Verliet om alleen God te zoeken
Tot hij Hem vond als kluizenaar.
Geef, dat mijn hart niet bouwt op geld
Maar slechts in God vertrouwen stelt.

Vele mensen kwamen me opzoeken aan de holle boom. Ze dachten goede raad of levenswijsheid van mij te krijgen. Dat kon ik hen natuurlijk niet bieden, maar, door gewoon eens naar mensen te luisteren en je open te stellen, voelden ze zich als herboren. Ook zieken kwamen me opzoeken. Uiteraard was ik geen dokter, maar door het contact met de natuur leerde ik wel één en ander van geneeskrachtige planten en kruiden kennen.

Ik, die ooit dacht vervloekt te zijn, werd door God gevonden. Door de eeuwen heen noemden de mensen me een heilige. Ik zou gewoon zeggen dat mijn naam waarheid werd: ik werd een Bavo: een echte ‘geliefde van God’. Vandaag staat in één van de mooiste steden van Vlaanderen een kolossale kathedraal met mijn naam, maar hopelijk vergeten de mensen niet dat ik maar in een holle boom woonde. Soms herdenken ze mij in een misviering, en daar komen dan valkeniers en jagers op af met levensechte valken. Ik moet daar vandaag een beetje om gniffelen en ik hoop dat mensen vandaag mogen ontdekken wat ik ontdekte:

‘Mensen, vind het geluk niet in macht, in roem of bezit, maar vind het wel in liefde voor elkaar!’ (*bron: Kerknet*)